

bam
bú

NURIA PRADAS

EL
CANT
DEL
CIGNE

Editorial Bambú
és un segell d'Editorial Casals, SA

© 2022, Núria Pradas, pel text
© 2022, Editorial Casals, SA, per aquesta edició
Casp, 79 – 08013 Barcelona
Tel.: 902 107 007
editorialbambu.com
bambulector.com

Il·lustració de la coberta: Ignasi Font
Disseny de la col·lecció: Estudi Miquel Puig

Primera edició: febrer de 2022
ISBN: 978-84-8343-811-4
Dipòsit legal: B-329-2022
Printed in Spain
Imprès a Anzos, SL
Fuenlabrada (Madrid)

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Pròleg

Matinada del dissabte 30 de març del 2019

Llac Bosbaan a l'Amsterdamse Bos d'Amsterdam. Aaron.

Des que era un nen petit que li agrada aquest parc. L'Amsterdamse Bos és una meravella. Infinitat de vegades hi ha vingut, pedalant els quatre quilòmetres que el separa del centre d'Amsterdam. N'ha recorregut tots els racons. Ha navegat amb la petita barca de lloguer pel llac Bosbaan. Com avui.

Ha fet un dia bonic, encara que fred. Ara que el sol comença a amagar-se la temperatura ha baixat en picat. Té un estremiment, però no sap si és de fred. El llac s'ha buidat de barques. Ell clava els ulls en els núvols que, foscos, corren pel cel, perseguint-se els uns als altres, enjogassats.

Ha superat totes les proves. Els administradors estan contents. I, pel que li han dit, ELL se'n sent orgullós i el posa d'exemple. Ha escrit que no tothom té el valor d'arribar al final amb tanta valentia i destresa. Ara queda, però, la prova més dura.

La darrera.

La definitiva.

L'Aaron es treu el mòbil de la butxaca de la jaqueta. El petit moviment del seu cos ha provocat un lleu sotrac de la barca. Les aigües eternament silencis no es queixen. Però el cor li ha fet un repic.

Quan es calma, busca els darrers missatges del xat del grup que ha rebut al WhatsApp. No li cal repassar les instruccions, prou que les té marcades al cervell. Però passar els ulls per la pantalla el tranquil·litza.

Després de repassar els missatges del grup, busca el xat del seu germà.

No t'oblidis de comprar el pa quan surtis de classe.

Li ha escrit fa hores. Aquestes paraules, inesperadament, li provoquen una onada de tendresa desconeguda que no sap identificar. Però sí que intueix que el que sent el pot allunyar del seu objectiu.

No es pot distreure.

El temps s'acaba.

Escriu al xat del grup:

Res ja no té sentit. Fi.

Es fa una *selfie* envoltat de la solitud del llac que comença a tenyir-se d'un blau fosc, gairebé negre. El seu dit índex es queda uns segons a l'aire, indecís. Finalment clica la fletxa d'enviament. Sap que han de difondre tot el que fan. Com han fet els que l'han precedit. Com faran els que el seguiran.

Ja està fet i no hi ha marxa enrere.
Torna a desar el mòbil a la butxaca.
S'alça i s'inclina cap endavant. La barca es belluga in-
quieta.
Es llença a l'aigua.

PRIMERA PART

Vindrà la mort i tindrà els teus ulls.

CESARE PAVESE

Matinada del dissabte 6 d'abril del 2019

Interior. Sala d'un pis d'estudiants:
petita i desendreçada. La Mia i la Greta
venen del carrer. Sembla que discuteixen.

—**E**m poso com vull!

Crida la Mia, fora de si. Entra a la sala. Per l'estreta finestra que mira a un tranquil carrer del barri de Sant Andreu, es filtra el soroll d'un trànsit llunyà i la feble resplendor de la lluna. La noia encén els llums i tot pren un to grogós. Gairebé brut.

Està molt enfadada; té els ulls injectats de ràbia i el cos li tremola. Llença la bossa damunt del destarotat sofà.

—No sé què et passa, Greta.

Intenta calmar-se, però la veu li surt aguda. La traeix.

—Estàs estranya. Fa temps. I això d'aquesta nit... Què volies, aixafar-me el pla? Doncs ho has aconseguit, maca.

La Mia es gira i s'enfonsa en les tenebres de l'estret passadís. La porta de l'habitació grinyola. Quan torna a aparèixer a la sala va descalça i vesteix una samarreta enorme que li arriba fins als genolls. Després, sense ni dignar-se a mirar l'amiga, va cap a la cuina, treu un bric de llet de la nevera i en torna a sortir amb un got a la mà. Seu al sofà; no, s'hi deixa

caure. Es beu la llet a glops petits mentre mira la Greta amb els ulls envermellits, sense intentar aturar aquella ràbia feta paraules que li segueix sortint per la boca:

–Tu ho tens tot, te n’adones? Ets guapa. No, guapa no: ets impressionant!!! Quan anem juntes totes les mirades cauen damunt teu. Te les emportes totes...

No escolta el que la Greta, que s’ha assegut al seu costat, li respon. No la deixa acabar.

–...tens tots els nòvios que vols. Si volguessis en podries tenir dos o tres. Què dic? En podries triar un per a cada dia de la setmana.

Fa una pausa absolutament teatral, amb sospir inclòs.

–Per què? Per què, Greta? Per què m’has hagut de fer això? Has vist que se m’acostava aquell noi, que estàvem a gust i has hagut d’interposar-t’hi. Per què? De veritat et penses que m’empasso que et trobes malament i que volies que t’acompanyés a casa?

Calla només per agafar més força.

–Tant de greu et sap que algú es fixi en mi i no en tu?

La Mia és un torrent desbocat. No té aturador. Mai li havia dit res de semblant a la Greta. Mai s’havia enfadat així amb ella.

–Sempre has de dirigir-me la vida? Sempre has de dirigir la vida de tothom?

Ho ha deixat anar i calla. Uns segons de silenci. Després, xiuxiueja com si parlés amb ella sola. Com si la Greta no hi fos.

–Em passo la vida enganxada a la teva ombra, Greta.

La Mia sent l’abraçada de la Greta i, amb els ulls tancats, s’hi deixa anar. Un respir. Una treva. Però l’abandó dura només uns segons. Tot d’un plegat, fa un bot, es desfà dels bra-

ços de la seva amiga i s'aixeca del sofà com si punxés. Alça la veu, que se li torna altra vegada aguda i cridanera.

–Deixa'm en pau!

Després del crit, neix un silenci que s'estén entre les dues noies com una boirina enganxifosa. És pitjor, més cru que qualsevol paraula; que els retrets. La Mia té ganes de ferir. Està rabiosa. És com un riu que s'ha desbordat.

Fa mitja volta i s'encamina de nou a l'habitació. Però abans de desaparèixer passadís enllà, es gira lentament. Té els ulls humits i, dels llavis, hi penja una ganyota de menyspreu.

No pot aturar les paraules.

–Tant de bo et morissis ara mateix.

Matí del dissabte 6 d'abril del 2019

Exterior. Parc de la Pegaso. Mia. Polícies.

Gent. I un embalum a terra.

La Mia veu de lluny l'embalum que jeu a terra, desmanegat. A l'aire hi sura una certa màgia morta. Es percep un silenci estrany que ho inunda tot i que no té res a veure amb la gent i el moviment que omplen l'escena. Un home que vesteix una granota blanca amb caputxa i mascareta fa fotos. Per què? La Mia no ho entén. El cervell no li descodifica el que els ulls li mostren. No pot ni parpellejar. Les cames li tremolen. L'aire li martelleja a l'orella, insistentment, el nom de la seva amiga.

Greta...

Greta...

Greta...

S'hi acosta. La visió del cos li queda entorpidida per l'home que fa fotos, però ensopega amb una sabata que, dreta, solitària i buida, espera no se sap què ni a qui. És una sabata negra, la del peu dret, vellutada, amb una plataforma molt alta.

És la seva sabata.

La de la Greta.

No. No pot ser!

Nota com se li regira l'estómac.

Al costat del cos hi ha dues persones més. Encara que duen granota i mascareta, s'endevina que són un home i una dona. O s'endevinaria si la Mia s'adonés de la seva presència. Tots dos contemplen indolentment l'agent que fa fotos, i, després, el que cobreix el cadàver amb uns plàstics blancs. Uns plàstics blancs convertits en una mortalla.

La dona de la granota es gira i li parla amb la veu distorsionada per la mascareta.

–Ep, noia! No has vist les cintes de plàstic? No es pot passar. Què hi fas, aquí?

–Està... està...?

La Mia no s'atreveix a pronunciar la paraula *morta*.

En aquell moment, un cop de vent aixeca el plàstic i la noia s'omple els ulls de la pal·lidesa que amaga. El rostre conegut, estimat, amb aquell regalim de sang que li baixa des de la temple, aparentment insignificant, li confirma el pitjor dels seus pressentiments.

–Greta!!! –esgaripa.

–Com dius? La coneixes? Escolta...

No. La Mia no escolta. S'inclina cap endavant i vomita.

Ho vomita tot.

Fins i tot l'ànima.

Migdia del dissabte 6 d'abril del 2019

Interior. Una sala de la Comissaria
General d'Investigació Criminal. Mia.
Inspectora Bermúdez. Subinspector Grau.

La Mia es mira el got d'aigua que la dona li acaba de posar davant. L'aigua és neta, transparent. Com la del canal del parc de la Pegaso que tant els agradava. No. Li agrada a ella. A la Greta ja no.

Ja no.

Aquell parc tan a la vora va ser una de les coses que les va empènyer a llogar el pis de Sant Andreu i no un altre que havien vist més a prop de la facultat. Recorda la primera vegada que hi van anar. El parc infantil: soroll i riallades a dojo. Algun plor. Els bancs per als avis, de totxana i sota l'ombra de les palmeres. I el canal que s'interna cap a dins del parc, fins al passeig amb pèrgola on el riuet esmunyedís es converteix en un llac quiet. Allà, en un dels dos extrems del parc, el que voreja el carrer del Pegàs, és on han trobat morta la Greta.

–Et trobes millor? –li pregunta la dona, seca. És la mateixa dona que l'ha increpat al parc; la policia de la granota blanca i la mascareta. Però ara va vestida normal.

–No –respon la Mia, sincera, i se la queda mirant sense veure-la, jugant nerviosa amb les mans. La dona estossega, incòmoda.

–Soc la inspectora Bermúdez, de la DIC.

Es fa un silenci. La inspectora estossega més fort.

–La DIC. La Divisió d’Investigació Criminal –aclareix, i sembla que el rostre adust se li relaxi per primera vegada–. Intentaré dur tot això a bon port.

–El què?

–Això... Aquest crim.

La Mia fa un gest estrany amb la boca i s’empassa el plor. Recorda com si despertés d’un somni, d’un malson seria l’expressió més exacta, que la dona l’ha feta pujar a un cotxe de policia. La ràdio no parava de vomitar desgràcies amb veu metàl·lica plena d’interferències. L’han duta fins aquella mena de ciutat formada per cubs hermètics amb gelosies d’alumini. Ha seguit la policia per passadissos i més passadissos i, finalment, la dona l’ha deixada sola en aquesta sala grisa i freda de la qual ara n’observa els detalls sense pair el que els ulls li mostren perquè té enganxada a les retines la imatge de la Greta. La seva Greta. Bonica. Jove. Enriolada.

Morta...

La inspectora, una dona que s’acosta a la cinquantena, s’allunya molt del prototipus de dona policia amb glamur que ens ensenyen a les pel·lícules. No vesteix jaqueta i pantalons elegants, sinó samarreta i texans. És baixa, de constitució forta i fa cara de mala llet i gest de poca paciència. Sembla que la poca que n’hi queda, de paciència, l’està gastant mentre espera que la Mia digui alguna cosa. Dins del cap, el cervell li treballa a tot vapor mentre mira d’anar col·locant a lloc les

poques peces amb què compta d'aquell nou trencaclosques. Perquè cada crim, cada cas a resoldre, és un trencaclosques. Un repte. De moment, té una noia jove assassinada en un parc, mala cosa, d'un tret al cap, per més senyes. Ah, és clar! I també té aquesta altra noia, la que diu que sap qui és la morta, però que està mig catatònica. En pla zombi.

A la inspectora Bermúdez els joves no li agraden. La irriteren les hormones desbocades del jovent. No els entén. No entén per què per divertir-se han de beure fins a la inconsciència. O drogar-se. No entén aquella mena d'esperit d'autodestrucció quan la vida a penes ni ha començat. Un llum vermell se li encén al cervell. La imatge d'en Pau li ha retornat viva, clara i somrient. Estossega. La porta de la sala grinyola i entra un jove. El rostre d'en Pau, sortosament, es difumina.

L'home que acaba d'entrar, el policia que acompanyava la inspectora a l'escena del crim, és alt, atlètic, carn de gimnàs. Lluu un somriure d'anunci als llavis. La inspectora se'l queda mirant, agraïda per la sobtada i providencial aparició que ha trencat la seva cadena de records. La Mia ni s'adona de la seva presència.

–Aquest és el subinspector Grau.

–Roc Grau –fa ell, i allarga la mà a la noia que es queda orfe i penjada a l'aire.

La inspectora seu. En Grau seu. Tots dos es miren la jove que enganxa tossudament els ulls a terra.

–I ara t'hem de fer unes preguntes.

La Mia els torna una mirada buida. No entén res. Segueix fregant-se les mans i té un principi d'ofec.

–Digues el teu nom complet.

–Mia Rebull Martínez.

–Edat?

–Divuit.

–Quina relació tens amb la morta?

En Grau es queda mirant la inspectora amb cara de retret. Sap que no és gens delicada, que no gasta manies; però ara, davant d'aquesta jove tan afectada, bé podria haver fet un esforç i haver estat una mica més diplomàtica, pensa disgustat.

La Mia respon d'esma, amb veu gairebé inoïble.

–Som companyes de pis.

La inspectora està a punt de deixar anar un *éreu*, però s'ho repensa. El jove policia pren el relleu.

–Quan has vist el cadàver l'has reconegut a l'instant. No tens dubtes de qui es tracta, doncs?

–Cap ni un. És la Greta. A més hi havia la sabata.

Els policies aixequen les celles a la vegada i es miren perplexos.

En Roc Grau segueix:

–Mira, al costat del... de la noia no hi hem trobat res. Ni bossa, ni mòbil, ni DNI. Res. No duia ni un trist paper al damunt que de moment serveixi per poder-la identificar.

Fa una pausa. Es mira la Mia, que fa cara de no escoltar-se'l. Afegeix, convençut que no l'està entenent:

–Els de la Científica no han trobat res de res en cent metres a la rodona. De moment. Ens ajudaria molt si tu ens diguessis de qui es tracta. Avançaríem feina. Bé, si pots fer-ho. Si n'estàs segura, és clar.

–És la Greta.

–Greta què més? –demana la inspectora.

–Greta Reventós Miró.

–De què us coneixíeu? –pregunta el subinspector.

–Ja els ho he dit. Som companyes de pis. La Greta és la meva millor amiga.

Ho ha dit amb convenciment. Amb la veu més forta, segura de si mateixa. Pren un glop d'aigua.

En Roc Grau ha bellugat el cap en un gest de comprensió, com si entengués perfectament el tobogan emocional pel qual està passant la Mia. La inspectora no. A ella no li canvia la cara adusta quan pregunta:

–Com has sabut que la teva amiga era al parc, morta?

La Mia alça el cap que ha tingut cot tota l'estona que han durat les preguntes. Clava els ulls en la Bermúdez.

–No ho sabia pas, que estava morta. No ho sabia!

Els policies callen, esperen que aquella angoixa que omple el pit de la jove es faci paraules.

–M'han trucat. Una veu estranya. Jo dormia i el mòbil m'ha despertat.

–Una trucada? –fan els dos policies a l'hora.

–Sí. Una veu com... com de robot. M'ha dit: «Si vols veure la Greta per darrera vegada, ves corrents al parc de la Pegaso, al costat del llac».

–I què has fet, tu? Hi has anat de seguida? –pregunta l'inspector Grau.

La Mia nega amb el cap.

–Tinc molt mal despertar, jo. Ha passat una estona llarga... massa llarga.

Una angoixa encara més gran s'enganxa al rostre de la Mia. Recorda la trucada; la veu. El missatge. Li ha semblat que somiava. De cop, s'ha aixecat del llit d'una revolada. Ha mirat el mòbil. La trucada era anònima. Ha recordat les pa-

raules textualment: «Si vols veure la teva amiga per darrera vegada, ves corrents al parc de la Pegaso, al costat del llac».

S'ha passat les mans per la cara i s'ha refregat els ulls. Ha anat cap a l'habitació de la Greta. Ella no hi era i el llit estava fet. Un nus li ha pujat gola amunt i li ha impedit respirar amb normalitat. La Greta és una dormilega. Els dissabtes, i més si ha sortit de marxa, no se sol llevar fins ben passat el migdia. I, en canvi, avui ja ha sortit. Ha tingut temps, fins i tot, de fer el llit, de deixar l'habitació arreglada. O és que potser no l'ha desfet, el llit?

Un pressentiment terrible se li ha anat fent agre a dins. Què ha volgut dir aquella veu amb allò de «veure-la per última vegada?». Ha entès que no hi ha temps per a les hipòtesis. Ha tornat a la seva habitació i s'ha vestit amb el primer que ha trobat. Ha sortit corrents de casa i s'ha dirigit cap al parc amb el cor que semblava que li hagués de sortir per la boca.

El record del que ha trobat en arribar al parc li ennuega els ulls. Sense poder evitar-ho arrenca a plorar desconsoladament.

–La Greta és morta. I tot és per culpa meva. Soc la pitjor persona del món.

A la sala es fa un silenci metàl·lic, fred, que només esquerden els sanglots de la Mia. Els dos policies l'observen seriosos. No poden endevinar que dins del cap de la jove no paren de ressonar aquelles terribles paraules; les últimes que va dirigir a la seva amiga: «Tant de bo et morissis ara mateix».

Dissabte 6 d'abril del 2019

Dues hores després. Interior. La mateixa sala de la Comissaria General d'Investigació Criminal. Inspectora Bermúdez. Subinspector Grau.

—**M**ala peça al teler —diu la Bermúdez, rebufant.

El subinspector no sap ni de quina peça ni de quin teler li parla. Sempre s'ha d'expressar tan enigmàticament, aquella dona? Assenteix amb el cap, que és un gest que sempre queda bé.

—A l'espera de l'autòpsia, digues, Grau, tu què destacaries de la primera observació preliminar?

En Roc Grau es passa una mà pel cap. Du el cabell tallat molt curt però, així i tot, sembla que el poc cabell que té li molesta a l'hora de pensar.

—Bé...

Dubta. No li agrada parlar de primeres impressions. Sobretot quan tot és tan recent i res està contrastat.

—No sembla que l'atac hagi tingut finalitats sexuals. No presentava signes de violència i no hi havia proves d'una violació. Crec que l'han mort allà mateix, evidentment d'un tret a la templa amb trajectòria d'entrada i sortida. En definitiva, ha estat assassinada.

–El forense, en efecte, ja ha confirmat el que dius. Ha mort a l'acte en rebre un tret al cap provinent d'una arma curta. M'hi jugo el que vulguis que era una 9 mil·límetres.

–L'arma més freqüent.

–La que du al damunt qualsevol delinqüent comú.

Es miren. Tots dos alhora, inspectora i subinspector, neguen amb el cap.

–No, no es tracta d'un robatori. Massa soroll per endur-se una bossa i un mòbil que haurien pogut estirar sense dificultat.

En Roc Grau va assentint amb el cap mentre la Bermúdez descabdella el fil de les primeres conclusions.

–Ja hem comprovat la identitat de la noia. Tal com ens ha dit la seva amiga, es tracta de Greta Reventós Miró. Sembla, segons el que se sap fins ara, que és una víctima poc habitual. Prové de bona família, universitària, amb relacions socials estables. Res de problemes econòmics ni d'entorn desestructurat.

La inspectora es queda pensativa. Les paraules penjades a la boca. Fins que les fa fora:

–Potser aquella bala no anava dirigida a ella.

El subinspector respon ràpidament:

–Però hi ha la trucada que va rebre l'amiga.

–Sí. La trucada a la noieta aquesta... la...la...

–Mia Rebull.

La inspectora es queda mirant en Grau amb cara d'estranyesa. Sembla com si hagués olorat un peix mort.

–No trobes que ara posen uns noms molt estranys a la gent? Mia... ja em diràs tu...

–Bé, jo no trobo...

–Ja saps què has de fer, Grau. Registre domiciliari, evidentment. Vull el pis de les noies de cap per avall. No oblidem que

la víctima vivia allà. Vull que hi siguis present quan hi arribi la científica.

–D’acord.

–Intenta verificar aquesta trucada al telèfon de la noia. Discretament, si pot ser. No li vull requisar el mòbil, encara. A veure si hi ha sort i podem saber d’on provenia la trucada que diu que ha rebut a primera hora del matí.

–Segurament d’un mòbil d’un sol ús.

–Els *seguraments* no m’agraden, ja ho saps...

En Grau abaixa els ulls i s’empassa el moc.

–Vull la noia vigilada dia i nit.

–Creu que pot tenir alguna cosa a veure...

El talla.

–Jo no crec res.

–Bé, doncs enviaré un parell de policies a vigilar-la.

–No hi enviaràs ningú, coi! Vull que no li treguis l’ull del damunt, tu, en persona. N’estàs al cas?

La Bermúdez fa mitja volta i s’allunya pel passadís remugant.

En Roc Grau mou el cop a banda i banda. Sap que la inspectora treballa bé; no s’equivoca mai. O gairebé mai, perquè en aquest món la perfecció no existeix. Fa la feina ben feta. Però a vegades la mataria amb les seves pròpies mans.

«Au, Roc, a vigilar –es diu a si mateix, tot rondinant–. Encara com no t’ha enviat a posar multes de trànsit.»

Matinada del dimecres 10 d'abril del 2019

Matinada d'un dia plujós. Pis de la Mia.

La Tània, la seva germana, dorm al sofà.

Ha plogut tota la nit. Potser és un preludi de la primavera que s'acosta. En una altra ocasió, la pluja nocturna hauria bressolat la Mia. Li agrada adormir-se amb el so de les gotes fregant el terra. Però aquesta nit ha estat diferent. La pluja l'ha desvetllada encara més. Li semblava que la seva remor li duia la veu de la Greta. No se l'ha poguda treure del cap ni un minut.

La Greta.

L'amiga.

I aquella última nit. I aquelles darreres paraules: «Tant de bo et morissis ara mateix».

Comença a clarejar i la Mia ja no pot estar-se al llit. Descalça, va cap a la cuina a beure's un got de llet. En passar davant de la porta tancada de l'habitació de la Greta, el cor li saltironeja al pit. La policia es va endur l'ordinador i algunes pertinences de la seva amiga. Van deixar la seva cambra, de fet tot el pis, com si hi hagués passat un tsunami. Ho havien

de fer, és clar. Però no es pot treure del damunt la impressió que han fet desaparèixer la Greta una mica més.

Amb el got a la mà, es planta a la sala. La seva germana, la Tània, dorm al sofà mig tapada amb una flassada i amb una cama arrossegant per terra. Aquella inspectora tan anti-pàtica, la Bermúdez dels trons, li va deixar molt clar que fins que l'avisessin no podia sortir de Barcelona. Res d'anar-se'n a casa, doncs, a Olot. Pensa que la policia està fent ben poca cosa. Aquella dona seca com una corda d'espart i el gimnasta de somriure d'anunci només saben fer-li les mateixes preguntes. Una vegada i una altra. Que no els ho diria si sabés alguna cosa que ajudés a aclarir el cas? Hi ha moments que li sembla que sospiten d'ella. I potser tenen raó. Potser van ser les seves paraules que van impulsar la Greta a sortir de casa i, per culpa d'això, es va trobar cara a cara amb la mort. Pobra Greta! Pobra amiga seva. Fa quatre dies que és morta i encara no l'han poguda enterrar.

Sort n'ha tingut que la Tània, la seva germana, es va oferir per fer-li uns dies de companyia. Sentir soroll pel pis l'ajuda. Una mica, només, perquè el dolor és tan gran que només fa que plorar i plorar. No pot pensar en un futur sense plors. La seva vida es convertirà, de fet ja s'ha convertit, en un plor etern.

I, malgrat tot, la vida continua. Mai com ara havia trobat el ple sentit d'aquestes paraules. Algú ha assassinat la Greta, que mai no havia fet mal a ningú, i el món no s'ha parat. Tot segueix igual. Ella només ha perdut un parell de dies de classe. Com si hagués tingut un refredat. I sap que per molt que li costi, ha de reprendre el ritme. No pot perdre el curs ara que enceta la recta final. I la Tània ha de tornar a casa, als

seus estudis i a la seva vida. Tot ha de tornar ràpidament a la normalitat. L'única que no tornarà mai més és la Greta.

S'ajeu al llit i els ulls se li'n van cap a la tauleta de nit, al racó on acostuma a deixar el mòbil. Sap que no ha de tornar a fer-ho. Que no ha de fer el que ha fet cada nit. Però no pot evitar-ho. Necessita veure la Greta viva, riallera, feliç. Necessita fer aquesta gimnàstica diària per evitar l'oblit. No es pot permetre oblidar ni un sol gest de la Greta. Ni una mirada. Ni un somriure.

Té el mòbil ple de fotos on apareixen totes dues. La de la pantalla d'inici ja parla molt de l'amistat i l'amor que sentien l'una per l'altra. De les seves vides. Hi apareixen totes dues al vestíbul de la facultat. Era el primer dia de classe. Transpiraven energia i felicitat.

S'havien conegut als dotze anys, a l'IES La Garrotxa, d'Olot. La Mia vivia al centre mateix de la ciutat. La Greta era de Castellfollit de la Roca. Van congeniar des del primer moment malgrat que tenien poques coses en comú; eren ben diferents. A la Mia tothom la considerava una noia responsable i seriosa, una bona estudiant. Si haguessin preguntat als de casa seva quins eren els seus pitjors defectes, de ben segur que no haurien sabut què dir. La Mia no donava problemes. No n'havia donat mai. I, precisament, aquest caràcter que volejava una tranquil·la perfecció era el focus d'on sorgien tots els seus maldecaps. Perquè tant a l'escola com a l'institut, el seu tarannà aplicat, silencios i una mica avorrit li dificultava enormement fer amistats i socialitzar.

Això fins que a primer de l'ESO va conèixer la Greta, és clar. Ella, que no era ni de lluny tan bona estudiant, ni tan tranquil·la, ni tan bona nena, tenia una personalitat impac-

tant. De seguida es va convertir en una de les noietes més admirades i populars del curs. I malgrat que era conscient de l'admiració que despertava en tothom, ho duia amb una sorprenent naturalitat. No era difícil connectar amb ella. Sense adonar-se'n, la Mia s'hi va anar enganxant de mica en mica, i va veure meravellada com passava de ser una de les seves admiradores més fervents, amb dosis d'enveja inclosa, a ser la seva millor amiga. I aquella amistat, aquell regal que li feia la vida, la va transformar. La va fer obrir -se al món. La Greta la protegia, li treia les pors. L'ensenyava a caminar perquè ella, la Mia, encara no en sabia prou. Al seu costat tot era fàcil. I lluminós. Molt més lluminós.

Sí que era cert que calia pagar un peatge. I que de gust que el pagava, la Mia! I és que la Greta era molt protectora i tendia a dirigir-li la vida. Tenia un caràcter fort i absorbent i sempre mirava d'apartar-li els esculls del camí, encara que la Mia no li ho demanés. Quan pressentia algun perill, s'hi avançava. La Mia, ara que té la perspectiva del temps, pensa que això és el que va fer la Greta aquella darrera nit. Va desconfiar d'aquell noi que s'havia acostat a ella i va voler apartar-lo del seu costat. I ella, la Mia, havia reaccionat amb una ràbia destructiva. No s'ho perdonaria mai. Què hauria passat si hagués acceptat els consells de la Greta sense protestar, com feia sempre? Si no hagués tingut aquella reacció? Si no li hagués dit aquelles monstruoses paraules?

Les llàgrimes corren per les galtes de la Mia i els records se succeeixen, imparables i impertorbables al dolor: els anys a l'institut, els noviets de la Greta, que no li duraven mai més de dos mesos; algun de seu, pocs. I després la decisió de fer la mateixa carrera i d'anar a viure juntes a Barcelona per es-

tudiar. El somni més compartit durant tots aquells anys. Que poc que els havia durat.

Segueix viatjant pel temps mentre passa fotos al mòbil. Fins que s'atura en aquella imatge de les vacances de Nadal; la que la Greta li va enviar des d'Amsterdam.

La Greta i en Nye.